

Arrest

nr. 275 117 van 7 juli 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE KAMERVOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 december 2021 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 januari 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. DE ROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché Y. VAN DE WATER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart in België te zijn toegekomen op 4 maart 2003 in het bezit van een visum type C.

1.2. Verzoeker dient op 3 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 4 april 2011 neemt verweerder een beslissing waarbij de aanvraag wordt verworpen. Diezelfde dag treft verweerder de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13.

Verzoeker dient een beroep in tegen de eerst vermelde beslissing, dat door de Raad wordt verworpen bij arrest van 2 december 2014 met nummer 134 418.

1.3. Verweerder neemt op 30 juli 2019 een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Op 17 september 2019 herbevestigt hij dit bevel.

1.4. Verzoeker dient op 9 oktober 2020 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.5. Verweerder neemt op 22 december 2021 een beslissing waarbij de in punt 1.4. bedoelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"[...] in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is. Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire postbevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene op legale wijze naar België kwam, met een visum type C afgeleverd door Nederland. Op 03.11.2009 dient betrokkene een aanvraag 9bis in die negatief wordt afgesloten op 04.04.2011 en gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 02.05.2011. Op 30.07.2019 wordt betrokkene aangetroffen bij een administratieve controle en wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Op 17.09.2019 wordt betrokkene opnieuw aangetroffen bij een administratieve controle en wordt zijn bevel om het grondgebied te verlaten, herbevestigd.

Betrokkene beroept zich op het feit dat niets hem zou weerhouden in Marokko, dat hij geen enkel aanknopingspunt meer zou hebben met zijn land van herkomst en er geen onroerende noch roerende goederen zou bezitten. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet wordt gestaafd door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 40 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen inkomsten heeft en de reis naar Marokko dus niet kan betalen. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen financiële middelen zou hebben om de reis te bekostigen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat zijn zus, zijn broer en zijn moeder de Belgische nationaliteit hebben verworven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire postbevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien bewijst betrokkene de familiebanden niet. Het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een

machting aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op zijn langdurig verblijf als buitengewone omstandigheid. Echter, het louter langdurig verblijf in een land toont niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelfverantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf(RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2003 in België zou verblijven, dat hij inmiddels werk zou kunnen vinden, dat hij een arbeidsovereenkomst voorlegt, dat hij verwijst naar de stukken voorgelegd bij de vorige aanvraag 9bis, met name: twee attesten van zijn huisarts dat hij regelmatig op consultatie komt, acht betalingsbewijzen van een STIB-abonnement, zeven getuigenverklaringen en een arbeidsovereenkomst) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr.198.769). [...]"

1.6. Verweerder neemt op 22 december 2021 tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

[...] De heer

[...]

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich naar toe te begeven.

Binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel een schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de "correcte motivatieplicht wet van 29/07/1991 artikels 2, 3 en 5", van het zorgvuldigheidsbeginsel, "van het beginsel van behoorlijk bestuur" en van artikel 8 van het EVRM.

Hij verstrekt volgende concrete toelichting bij zijn middel:

"Zijn regularisatieaanvraag van 06/10/2020 luidt als volgt [...]"

Hij diende al eerder een regularisatieaanvraag in maar deze werd geweigerd;

Hij staat zijn aanvraag in om redenen van langdurig verblijf, zijn integratie, kennis van één van de landstalen enz;

Deze argumenten worden door tegenpartij van de kaart geveegd;

Hij kan zijn aanvraag in MAROKKO niet indienen, daar hij geen enkel aanknopingspunt meer met zijn land van herkomst heeft;

Zoals al eerder geciteerd (zie hierboven) heeft hij een correct gedrag en hij heeft zich niet laten opmerken bij de Belgische autoriteiten;

Gans zijn familie leeft in BELGIË: zijn moeder, zijn zuster en zijn broer die allen geregulariseerd zijn. Hij heeft dus wel degelijk familiale banden in BELGIË;

Financieel hangt hij ook van zijn familieleden af, hij heeft geen zelfstandig financieel leven;

In de betreden beslissing werd geen rekening gehouden met zijn familiale en financiële situatie;

Na 18 jaren ononderbroken verblijf in BELGIË heeft hij geen enkel aanknopingspunt meer in MAROKKO des te meer dat zijn ganse familie in BELGIË leeft;

Dit is een teken van geen behoorlijk bestuur en schending van het principe van zorgvuldigheidsplicht;

Er is een duidelijk gebrek aan motivatie;

Beslist door de RVS op 13/03/2001, arrest 93.867 het feit dat « ... que la décision attaquée n'indiquait nullement en quoi la parfaite intégration de la requérante et les formations en langue qu'elle poursuivait, circonstances invoquées dans sa demande initiale du 27/12/1999, ne pouvaient être considérées comme exceptionnelles et pouvant l'empêcher de lever les autorisations requises dans son pays d'origine ». ;

Geoordeeld door de CCE op datum van 13/11/2015 (arrest 156.439) que « dans le cadre de contrôle de légalité, il n'appartient pas au Conseil de se substituer à celle de la partie défenderesse mais uniquement de vérifier si celle-ci n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a donné desdits faits, dans la motivation, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation (dans le même sens : CE, 06/07/2005, N° 147.344) ;

Dans ce même cadre, il lui appartient notamment de vérifier si la partie défenderesse a respecté les obligations de motivation des actes administratifs qui lui incombent. Ainsi, l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ce motif. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Cette obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité en vertu de diverses dispositions légales, n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par les parties requérantes, mais n'implique que l'obligation d'informer celles-ci des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, sous réserve toutefois que la motivation réponde, fût-ce de façon implicite, aux arguments essentiels des parties requérantes.

En l'espèce, le Conseil observe que, dans sa demande d'autorisation de séjour, visée au point 1.1., le requérant a fait valoir, à tout le moins, qu'il séjourne en Belgique depuis 2003 et y s'est intégré, et a produit plusieurs documents en vue d'en attester.

Force est toutefois de constater que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défenderesse estime que les éléments susmentionnés ne sont pas de nature à permettre au requérant d'obtenir une autorisation de séjour. L'absence d'exigence de l'explication des motifs où le motif susmentionné semble résulter d'une position de principe de la partie défenderesse, déduite d'un arrêt

du Conseil d'Etat, sans aucune appréciation de la situation du requérant, invoquée dans sa demande. Dans cette perspective, les griefs énoncés par la partie requérante, tels que rappelés au mont 2.1. sont justifiés.

Il résulte de ce qui précède, que la première branche du moyen, ainsi circonscrite, est fondée et suffit à justifier l'annulation du premier acte attaqué. Il n'y a pas lieu d'examiner les autres aspects de la première branche...

L'ordre de quitter le territoire pris à l'encontre du requérant, constituant l'accessoire du premier acte attaqué, qui lui a été notifié à la même date, il s'impose de l'annuler également. » ; [...]

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker een schending aanhaalt van “het beginsel van behoorlijk bestuur” zonder nader te specificeren of uit te leggen welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht, andere dan het reeds opgeworpen zorgvuldigheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard, waarbij verweerder aangeeft waarom de door verzoeker ingeroepen elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers overtuiging dat de eerste bestreden beslissing is behept met een “duidelijk gebrek aan motivatie”, toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht. Evenmin wordt dit aangetoond door een lang citaat uit een arrest van de Raad van State van 13 maart 2001 en van de Raad van 13 november 2015 dat verzoeker niet op zijn zaak betreft. Ook de tweede bestreden beslissing omvat een duidelijke motivering in rechte en in feite. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker het bevel wordt gegeven het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten, omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Gezien de voormelde motieven ziet de Raad niet in hoe artikel 5 van de voormelde wet van 29 juli 1991 – dat stelt dat dringende noodzakelijkheid het bestuur niet ontslaat van de plicht zijn handelingen uitdrukkelijk te motiveren – geschonden werd door de bestreden beslissingen. Verzoeker toont niet aan dat de motieven die in de bestreden beslissingen zijn opgenomen, hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld in het licht van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven [...].”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op het in artikel 9 van de Vreemdelingenwet neergelegd principe dat een vreemdeling een machtiging om langer dan de in artikel 6 van deze wet bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.6. In casu werd verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard, omdat de door hem aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die hem toelaten de aanvraag om verblijfsmachtiging in België in te dienen.

2.7. Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch komt het hem toe om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in diens plaats.

2.8. Door zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in extenso weer te geven, enkele elementen hieruit te benadrukken en te betogen dat *“deze argumenten [...] door tegenpartij van de kaart [worden] geveegd”*, kan verzoeker de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Verweerder heeft duidelijk rekening gehouden met verzoekers argumenten inzake zijn langdurig verblijf en integratie in België, het ontbreken van een aanknopingspunt met Marokko, de aanwezigheid van familieleden in België en zijn financiële situatie. Verzoeker gaat totaal niet in op de door verweerder gedane beoordeling en toont derhalve niet aan dat deze laatste zijn discretionaire bevoegdheid bij het beoordelen van de aangevoerde buitengewone omstandigheden op een incorrecte of kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of artikel 8 EVRM heeft ingevuld. Verzoeker kan bezwaarlijk verwachten dat verweerder motiveert over zijn *“correct gedrag”* door in zijn aanvraag te hebben geciteerd uit een beschikking van de raadkamer van 13 maart 2009 die handelt over verzoekers eerdere vasthouding.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA